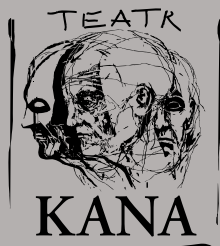

Festiwal
Spoiwa
Kultury

30.06-3.07.2010 **Szczecin**

Ośrodek Teatralny Kana/ Kana Theatrical Centre

pl. św. św. Piotra i Pawła 4/5
70 – 521 Szczecin

tel. +48 91 4330388
tel./fax +48 91 4341561

info@kana.art.pl
www.kana.art.pl

Dariusz Mikuła	darek@kana.art.pl
Rafał Foremski	rafal@kana.art.pl
Anna Pązik	ania@kana.art.pl
Marta Mikuła	marta@kana.art.pl
Weronika Fibich	weronika@kana.art.pl
Janusz Turkowski	janek@kana.art.pl
Bibianna Chimiak	bibi@kana.art.pl
Joanna Daniek	joanna@kana.art.pl
Martyna Głowacka	martyna@kana.art.pl
Agata Hołubowska	agata@kana.art.pl
Tomasz Grygier	gryga@kana.art.pl
Tomasz Hołubowski	tomek@kana.art.pl
Dorota Obalek	piwnica@kana.art.pl
Piotr Starzyński	bosmi@tlen.pl
Marta Giers	martagiers@wp.pl
Karolina Sabat	karola.sabat@neostrada.pl
Hubert Romanowski	huub@tlen.pl
Waldemar Nicek	jaoni1@wp.pl

Spójniwa Kultury

. Festiwal

30.06 – 3.07.2010 **Szczecin**

Autor plakatu: Kamil Mirocha

Projekt graficzny i skład: Tomasz Tarnowski

Tłumaczenia: Andrzej Wojtasik, Joanna Daniek

Opracowanie tekstów: Joanna Daniek, Marta Mikuła

Zdjęcia: archiwum Teatru Kana

Opowieść towarzyszy ludziom od zawsze. Plemienni szamani tworzyli legendy, tłumaczące niewytłumaczalne, uśmierzali lęk i koili ból; przynosili spokój w dramatycznych momentach zachwiania bezpieczeństwa, nadając im sens; przenosili społeczność do innego, magicznego świata, budując wspólnotę poprzez zbiorowe emocjonalne doświadczenie.

Ludzie są jedynym gatunkiem mającym zdolność abstrakcyjnego pojmowania czasu. Pamiętając przeszłość – potrafiącym w sposób świadomy ją przywołać, i myślącym o przyszłości – wizualizującym i przewidującym to, co ma nadejść. Dysponującym wyobraźnią, pozwalającą w sposób kontrolowany na mentalne przedstawienie sobie tego, co nie istnieje, czyli umożliwiającą twórczość. Linearność czasu w naturalny sposób skłania do narracji, porządkującej przestrzeń pomiędzy pamięcią a wyobraźnią. Obie te funkcje spotykają się w opowieści, będącej nośnikiem wspomnień, czasem umysłową wyprawą w wyobrażony świat, czasem przykładem, ostrzeżeniem, wytłumaczeniem, a czasem - wszystkim naraz.

Ludzie są także jedynym gatunkiem świadomym swojego końca. Pomimo to, czy też raczej: właśnie dlatego, mamy potrzebę sensu, nadawania znaczenia swojemu istnieniu, swojemu działaniu. Potrzebę ustalenia celu i przyczyny, początku i końca, jak i tego, co pomiędzy. Potrzebę narracji - spoiwa łączącego pozornie przypadkowe elementy, spoiwa między pozornie odległymi od siebie ludźmi, czasami i miejscami. Pragniemy wiedzieć skąd przychodzimy i dokąd zmierzamy, co zdarzyło się po drodze i co wyznaczy dalszy kierunek. Chcemy zrozumieć, dlaczego dokonujemy takich, a nie innych wyborów, rozpoznać, co jest dla nas ważne, co ma wartość. Potrzebujemy kontekstu i osadzenia, w czymś przekraczającym tu i teraz. Potrzebujemy opowieści jako referencji, mapy i potwierdzenia. Jako kryterium tego, co robić dalej; co porzucić, a co ochronić. Kanwą, na której tkamy treść naszego życia, punktem odniesienia, wobec którego interpretujemy miliardy mikro-faktów, jest tożsamość, będąca przecież w dużej mierze zbiorem opowieści.

Opowieść jest pęknięciem, szczeliną, przez którą możemy oglądać świat, ale też przez którą jesteśmy przez świat oglądani - możemy zobaczyć tylko tyle, ile pozwala rama, jednak często domyślamy się lub wyczuwamy, co tkwi poza zasięgiem wzroku. Ważna opowieść angażuje emocjonalnie, pozostając jednak bezpieczną okazją do mniej ryzykownego doświadczenia uczuć, które na co dzień blokujemy. Staje się szansą doświadczenia wspólnoty, otarcia się o nieuchwytny, zajrzenia pod podszewkę oczywistości.

A story has always accompanied people. Tribal shamans created legends, explaining the unexplainable, soothing fears and pains; they would bring calm in dramatic moments when safety was disturbed, conferring sense upon them; they would take the society into another, magic world, building community through collective emotional experience. People are the only species able to comprehend time in abstract way. They remember the past – they can evoke it consciously; and they think about future – visualizing and predicting what is going to happen. They have imagination, which makes it possible to picture – in a mentally controlled way – something that does not exist, thus facilitating artistic creation. Linear character of time naturally induces narration, which organizes space between memory and imagination. Both these functions meet in the story, a vehicle of memory, sometimes a mental journey into imaginary world, sometimes an example, a warning, an explanation, and sometimes – all of them at once.

People are also the only species conscious of their finality. In spite of it – or rather because of it – we need our existence and actions to be meaningful. We have a need of settling the aim and the cause, the beginning and the end, and everything that is between. The need of narration – a bond connecting seemingly accidental elements, a bond between seemingly distant people, epochs and places. We want to know where we come from and where we are going, what happened on the way, and what is going to determine further direction. We want to understand why we make the choices we make; we want to recognize what is important to us, what we consider valuable. We need a context and a setting within something exceeding the here-and-now. We need a story as a reference, a map and a confirmation. As a criterion of what to do next: what to abandon, and what to protect. Our identity – to a large measure a collection of stories – is a framework on which we weave a fabric of our life, a reference point to interpretation of billions of micro-facts.

A story is a split, a crack we can see the world through, and the world can see us through it as well – we can see only as much as the frame allows us to see yet we often guess or feel what is beyond the reach of our sight. An important story involves us emotionally, at the same time it provides a safe opportunity to experience – in a less risky way – the feelings we usually block. It becomes an opportunity to experience unity, to touch the intangible, to see into the inside of the obvious.

TEATR DEREVO (ROSJA)

„THE FIGHT OF THE HARLEKIN
WITH HIS OWN SHADOW IN
SEARCH OF THE BARREL OF WINE
AND THE ETERNAL LIFE”

Manifest Dereva

Obecni członkowie grupy unikają określić: teatr, aktor; zamiast tego postrzegają swoją pracę jako świadomość istnienia osoby.

Członkowie Dereva wierzą, że człowiek trzyma głowę nisko.

*Wierzą także w wagę:
rączkowania niemowlaka;
początków ruchu;
początków dźwięku;
bezruchu / unieruchomienia;
snów / marzeń
równowagi lunatyka.*

*Uświadamiają sobie,
że człowiek żyje w stanie permanentnej wojny ze światem,
który dał mu życie oraz że
każdym momentem przegrywa tę wojnę;
że człowiek żyje krótkim i brutalnym życiem;
że istnieją ludzie, którzy odnaleźli spokój i którzy prowa-
dzą piękne i wieczne życie, ale ich głosy są ciche.*

*“Nie jesteśmy pewni czegokolwiek, ale z jakiegoś powodu
żyjemy wspólnie.*

*Wierzymy, że stare książki i przyjaźń ze zwierzętami są
istotne,*

*że horyzont jest zawsze u twoich stóp, a niebo zaczyna się
od samej ziemi”.*

*W polu „Zawód”
na odprawie celnej wpisałem „Harlekin”.
Celnik zapytał mnie, co to ma znaczyć.
Odpowiedziałem:
„To jest to, co od wielu już lat robię w teatrze”.
„Powinien pan wpisać ‘Aktor’”, odrzekł na to.
Przeprosiłem.
Uśmiechnął się.
Odchodząc od okienka czułem na plecach jego spojrzenie.
I nagle uświadomiłem sobie,
że idę inaczej. Lżej, żwawiej...
Jak gdyby ubyło mi ze 300 lat...*

THE DEREVO THEATRE (RUSSIA)

„THE FIGHT OF THE HARLEKIN
WITH HIS OWN SHADOW IN
SEARCH OF THE BARREL OF WINE
AND THE ETERNAL LIFE”

Derevo Manifest

*The current members of the group avoid the words
theater, actor, acting;
rather they regard their work as an awareness
of a person’s existence.*

*The members of Derevo believe that man holds his head
down.*

*They also believe in the importance of:
the crawling of an infant;
the beginning of a movement;
the beginning of a sound;
immobility;
dreams;
the equilibrium of a sleepwalker.*

*They realize
that man lives in a permanent state of war with the world which
gave birth to him and that he’s losing this war every moment;
that man lives a short and brutal life;
that there are people who have found peace and who lead
beautiful and eternal lives, but their voices are quiet.*

*“We are not confident of anything but something makes
us live our lives together.*

*We believe
that ancient books and friendship with animals are important;
that the horizon is always at your feet, and the sky begins
right from the ground”.*

*In the form field “Occupation”
in the customs I’ve put “Harlequin”.
The policeman asked me what it means.
I answered: “this is what I’m doing already
for many years in a theatre”.
“You should write ‘an Actor’”, said he.
I apologized.
He smiled.
Going away from his desk I was feeling his glare on
my back. And I suddenly realised that I’m walking
differently. Lighter, snappier...
as if I was 300 years younger...*

THE LICEDEI THEATRE (RUSSIA)

„SEMIANUKI”

The famous theatre of clowns, considered one of the best world troupes referring to classical clownery as a genre. The team was established in 1968 in Leningrad by Slava Polunin, a creator of a mime school which was revolutionary for European theatre. What makes the Licedei's silent clowning so unique is its versatility. Different from circus clowning, as it is commonly understood, it is situated between traditional clownery, revue and tragicomedy. Some critics called it „poetic clownery”. No words - instead there are plastic movements and mimicry, music and expressiveness. „Laughter and tears, joy and sadness, the good and the evil - these are the simple emotions and truths of Licedei's art which can be understood by anyone from any place”. During last ten years the ensemble performed among others in the US, Columbia, Brasil, Hong Kong, China, Vietnam, Germany, France, Spain, England, the Netherlands, Denmark, Austria, Japan, New Zealand, Cuba, Hungary, Switzerland, the Czech Republic, Poland, Bulgaria, Finland, Israel, Canada and Luxembourg.

„Semianuki” is a bittersweet, exaggerated image of Russian family, a site of a ceaseless power struggle between an alcoholic father constantly on the verge of departure, a fully blown pregnant mother, about to give birth at any moment and a bunch of their inventive brats threatening violence against their parents just for the sake of being there. All of these culminate onto a sublime happy ending exploding in a collapsing world, stuck between a flamboyant delivery and the sputtering return of the prodigal father. The family overcomes a total chaos and life goes on! Poetic craziness, creative fury, corrosive humour... The more beautiful homage given to clowns, both traditional and contemporary, dipped into the marvellous Russian sensitivity.

TEATR LICEDEI (ROSJA)

„SEMIANUKI”

Słynny teatr kłownów uznawany za jedną z najlepszych na świecie grup nawiązujących do klasycznej klaunady jako gatunku. Zespół został założony w roku 1968 w Leningradzie przez twórcę rewolucyjnej dla europejskiego teatru autorskiej szkoły mimu: Slavę Polunina. Wyjątkowość milczącej klaunady, jaką uprawia Licedei, leży w jej uniwersalności. Nie jest podobna do cyrku w potocznym rozumieniu, sytuuje się na granicy tradycyjnej klaunady, teatru rewiewego i tragifarsy. Krytycy nazywają ją „klaunadą poetycką”. Nie ma słów - zamiast nich jest plastyka ruchu i wyrazista mimika, muzyka i ekspresja ciała. „Śmiech i tży, radość i smutek Teatru Licedei przemawiają do każdego, w każdym miejscu na ziemi”. W ciągu ostatnich dziesięciu lat teatr występował m.in. Stanach Zjednoczonych, Kolumbii, Brazylii, Hongkongu, Chinach, Wietnamie, Niemczech, Francji, Hiszpanii, Anglii, Holandii, Danii, Austrii, Japonii, Nowej Zelandii, na Kubie i Węgrzech, Szwajcarii, Czechach, Polsce, Bułgarii, Finlandii, Izraelu, Kanadzie i Luksemburgu.

„Semianuki” to słodko-gorzki, przerysowany portret rosyjskiej rodziny. Trwa w niej nieustanna walka o władzę między ojcem-alkoholikiem, grożącym odejściem, ciężarną matką, grożącą porodem i watahą ich hiperaktywnego potomstwa, grożącego przemocą wobec rodziców bez żadnego wyraźnego powodu. Wszystko to kumuluje się aż do cudownego happy-endu, wybuchającego w rozpadającym się świecie, gdzieś między kwiecistym porodem, a bełkotliwym powrotem marnotrawnego ojca. Rodzina przetrzymuje kompletny chaos, i życie toczy się dalej! Poetyckie szaleństwo, kreatywna furia, gryzący humor... Piękny hołd oddany klaunom, tak tradycyjnym jak współczesnym, skąpany w cudownej rosyjskiej wrażliwości.

Kierownictwo artystyczne i scenografia/Artistic director and stage designer:
Boris Petrushansky

Obsada/Actors:

Olga Eliseeva
(matka/mother)

Alexandr Gusarov
(ojciec/father)

Kasyan Ryvkin
(brat/brother)

Marina Makhaeva
(starsza siostra /older sister)

Elena Sadkova
(niemowlę/infant)

Yulia Sergeeva
(młodsza siostra /younger sister).

Produkcja/ Production:

Drôles de Dames, France.

Embarka Mohamed
Abdel Aziz Khattab

śpiew / singer

Sayed Emam
Ismail EMBABY

śpiew / singer

Hassan Abdel
Hamid Hassan SALEM

rababa

Amin Ebrahim
Aly EBRAHIM

arghoul

Khaled Hosny Mohamed
Mahmoud EL GOHARY

tabla

Mohamed Hussein Abd El
Megeid EL KHOLOSY

hana

Ahmed Mohamed
ABDEL GHANI

kawala

Ahmed Saad
EL MAGHRABY

dyrektor ECCA

/ ECCA director

MAWAWIL (EGIPT)

Zespół egipskich Cyganów grający szeroki repertuar tradycyjnej muzyki z delty Nilu, obrazującej codzienne życie ludzi wsi poprzez pieśni miłosne, weselne, oraz poprzez „króla muzyki ludowej” – *mawwal*, czyli balladę narracyjną. Pieśniarz demonstruje swoje umiejętności wykonując arytmiczną, melodyczną improwizację do poetyckiej opowieści (dodając lub zastępując słowa poety własnymi zdaniem). Muzycy Mawawila grają na *rababa* (dwustrunowe szpiczaste skrzypce z połowy kokosa pokrytego rybią skórą, ze smyczkiem z końskiego włosia), *kawala* (dmuchany na końcu – a nie z boku – flet poprzeczny z sześcioma otworami), *arghoul* (starożytny podwójny klarnet, z dwiema rurami różnej długości. Jedna z nich, przedłużana poprzez dodawanie kolejnych modułów, służy jako melodyczna baza - wydaje jednostajny monotony dźwięk. Aby był on nieprzerwany, muzyk stosuje technikę cyrkularnego oddychania.). Używając tych najbardziej tradycyjnych instrumentów, Mawawil uzyskuje niepowtarzalnie egipskie brzmienie: surowe, liryczne, wspólnotowe.

Mawalil został powołany do życia przez ECCA (Egyptian Centre for Culture and Art), którego celem jest dokumentowanie i promowanie tradycyjnej muzyki egipskiej, a także zachęcanie jej twórców do powrotu do kluczowej roli, jaką odgrywali niegdyś w codziennym życiu i wyobraźni Egipcjan. Poprzez prezentowanie ich muzyki w nowych kontekstach, pragnie z kolei zachęcać do ujrzenia ich jako żywego i odnawialnego kulturotwórczego źródła kreatywnego dialogu z muzykami światowymi.

MAWAWIL (EGYPT)

The group of Egyptian Gypsies playing broad repertoire of traditional music from the Nile Delta, reflecting everyday life of peasants through love and wedding songs as well as „a king of folk music” – *mawwal*, a narrative ballad. A singer demonstrates his skills through arhythmic melodic improvisation to a poetic story and melody, adding or replacing poet’s words with his own sentences. The Mawawil musicians play the *rababah* (two-string spiky fiddle made of half of coconut covered with fish skin, while a bow is made of horse hairs), *kawala* (end-blown cane flute with six finger holes), *arghoul* (ancient double clarinet, with two pipes of different length. One of them is a base, playing a monotonous sound, and can be extended by adding elements. For the effect of continuous sound, a musician uses a technique of circular breathing). Usage of these most traditional instruments helps the musicians of Mawawil to obtain the unique Egyptian sound: raw, lyrical, communal.

Mawalil was established by the ECCA (Egyptian Centre for Culture and Art), the institution devoted to documentation and promotion of traditional Egyptian music, and encouragement of Egyptian musicians to return to the key role they used to play once in everyday life and imagination of the Egyptians. By presentation of their music in new contexts, the ECCA wants to encourage to see them as living and renewable cultural source of creative dialogue with musicians of the world.

RENANA RAZ / OFER AMRAM (ISRAEL)

„OV”

Renana Raz is a leading voice in the young generation of Israeli choreographers. She is a laureate of the Israeli Ministry of Culture award, and teaches dance in the prestigious art academies and institutes. She presented her performances in Israel, Brazil, Germany, Poland, the Netherlands, the US, Lithuania, Japan and other countries. Her choreographic works, humorous and dynamic yet full of subtle depth, gained acclaim of both audiences and critics all over the world. In 2008 Raz in collaboration with Ofer Amram created “Ov”, a dance theatre piece inspired by the classical Jewish play “The Dybbuk”, as invited by Habima National Theatre, an organizer of the Israeli Festival in Jerusalem.

Two lovers Hanan and Leah, try to find each other between two worlds. „Ov” is an instrument by which the living can communicate with the spirits of the dead.

Renana Raz and Ofer Amram, using basic stage means, create a sensitive dance study, leading the audience into the profound spiritual world of the kabbalah mystique. The dancers play two complex characters who enact both the profane and the sacred in the marriage of souls doomed never to be truly united. Renana Raz, with her strong gentleness and Amram, with his solid frame, go through a series of transformations that turns „Ov” into a movement-based theatrical whirlpool that sweeps the audience off their feet.

Delightful, cohesive, dream-like performance of physical theatre accompanied by living instruments – cello, contrabass and astonishing punk-klezmer band Oy Division, is a fascinating example of using techniques of postmodern theatre to traditional yet surreal text.

RENANA RAZ / OFER AMRAM (IZRAEL)

„OV”

Renana Raz należy do wiodących choreografów młodego pokolenia w Izraelu. Jest również nauczycielką tańca prestiżowych akademii i instytutów sztuki oraz laureatką Nagrody Ministra Kultury Izraela. Swoje spektakle wystawiła m.in. w Izraelu, Brazylii, Niemczech, Polsce, Holandii, Kamerunie, Stanach Zjednoczonych, na Litwie i w Japonii. Jej autorskie choreografie, pełne humoru, niezwykłej dynamiki, ale także subtelnej głębi, zdobywają uznanie zarówno krytyków, jak i międzynarodowej publiczności. Spektakl „Ov”, inspirowany klasyczną żydowską sztuką „Dybuk”, powstał we współpracy z Oferem Amramem w 2008 r., w odpowiedzi na zaproszenie Narodowego Teatru Habima, organizującego Izraeli Festival w Jeruzolimie.

Kochankowie Hanan i Lea, próbują odnaleźć się nawzajem pomiędzy dwoma światami. „Ov” zaś jest narzędziem, za pomocą którego żywi mogą porozumiewać się z duchami zmarłych.

Przy użyciu najprostszyc, najbardziej podstawowych środków scenicznego wyrazu, Renana Raz i Ofer Amram stworzyli subtelne taneczne studium, wprowadzając publiczność w pełen głębi duchowy świat kabalistycznej mistyki. Tancerze wcielają się w dwie postaci, złożone, skomplikowane wewnętrznie, odtwarzając jednocześnie sacrum i profanum zaślubionych dusz, skazanych na nigdy nie mające nastąpić autentyczne zjednoczenie. Renana Raz, ze swoją pełną siłą łagodnością, i słusznej postury Amram, przechodzą szereg przemian, czyniących „Ov” opartym na ruchu teatralnym tornadem, zmiatającym widza z nóg.

Zachwycający, spójny, oniryczny spektakl teatru fizycznego z akompaniamentem żywych instrumentów – wiolonczeli, kontrabasu i zadziwiającej klezmerskiej grupy punkowej Oy Division, stanowi frapujący przykład zastosowania technik postmodernistycznego teatru do tradycyjnego, choć surrealistycznego tekstu.

Wykonawcy/ Performers:

Ofer Amram
Renana Raz
Rali Margalit
wiolonczela/Cello
Ehud Gerlich
kontrabas/Contrabass
Rachel Viznitzer
Nina Bleibtreu

Muzyka/ Music:

Rali Margalit
„Oy Division”

Animacja/ Animation:

Or Moran

Oświetlenie/ Lighting:

Judy Kupferman

Kostiumy/ Costumes:

Noa Vidman

Wykonanie scenografii

/ Set Manufacture:
Didi Alon

Wykonanie masek

/ Mask Manufacture:
Ofir Zweibel

THE CIRCOLANDO THEATRE (PORTUGAL)

„CHARANGA”

Circolando refers in its artistic research to the tradition of wandering theatrical troupes. Their unique language makes use of elements of physical theatre, dance theatre, image theatre, object theatre, music, plastic arts, and video art. Artistic reality created by Circolando shares some features with the Portuguese culture – its nostalgia, poetics between dream and real life.

The base of acting and choreographic search in the performance titled “Charanga” is a distorted rhythm of working in a mine. The artists sought figures combining hard work with illusion and lightness of daydreaming – “people gathering astonishment in their aching palms”, to quote one of Portuguese poets. Mines and underground life turned out to be an ideal starting point. And then a mystery was invented: a roundabout of wind and water, rain and sea, making possible endless journeys.

„Charanga” tells a story of a group of men who left the mines and with a fanfare of brasses travel around the world riding their bikes and spreading the chants of ores. The chants are a voice of the mole-people inhabiting the depths of the earth. Sometimes they sob about the secrets and miracles of the earth, sometimes they praise the delight of light and wind, and proclaim the time of day-dreaming in a winged roundabout. At first, the chants follow a straight path and then they begin to mark out a circle in space...

TEATR CIRCOLANDO (PORTUGALIA)

„CHARANGA”

Circolando nawiązuje w swoich poszukiwaniach do tradycji teatru wędrownego. Ich autorski język wykorzystuje elementy teatru fizycznego, teatru tańca, teatru obrazu, teatru przedmiotu, muzykę, sztuki plastyczne i video-art. Artystyczna rzeczywistość, jaką tworzy Circolando, bliska jest charakterowi portugalskiej kultury – jej nostalgii, poetyki z pogranicza jawy i snu.

Podstawę aktorskich i choreograficznych poszukiwań w spektaklu “Charanga” stanowi zniekształcony rytm pracy w kopalni. Twórcy poszukiwali postaci, których życie łączy ciężką pracę z iluzorycznością i lekkością marzenia na jawie. Słowami jednego z portugalskich poetów: „ludzi zbierających zdziwienie w obolałe dłonie”. Kopalnie i życie pod ziemią okazały się idealnym punktem wyjścia. A potem wymyślona została tajemnica: karuzela wiatru i wody, deszczu i morza, umożliwiająca niekończące się podróże.

„Charanga” to opowieść o grupie mężczyzn, którzy opuścili kopalnię i z blaszanymi trąbkami przemierzają rowerami świat, niosąc pieśni kopalnianych rud. Pieśni, będące głosem ludzi-kretów, zamieszkujących głębiny ziemi. Pieśni, czasem niczym chór łkające o sekretach i cudach ziemi, czasem wychwalające rozkosz światła i wiatru i proklamujące czas marzeń na jawie na uskrzydłonej karuzeli. Pieśni, które podążają najpierw prostą ścieżką, aby po chwili zacząć wyznaczać krąg w przestrzeni...

**Kierownictwo artystyczne/
Artistic direction:**
André Braga
Cláudia Figueiredo

Obsada/ Cast:
André Braga, Bruno Martelo,
Hugo Almeida, Inês Oliveira,
João Vladimiro, Pedro Amaro

Reżyseria/ Direction:
André Braga

Dramaturgia/ Dramaturgy:
Cláudia Figueiredo

**Muzyka oryginalna
/ Music composition:**
Alfredo Teixeira

**Kierownictwo plastyczne
/ Plastic direction:**
João Calixto

**Technika i światła
/ Technic and light:**
Francisco Tavares Teles,
Anatol Waschke,
Nuno Guedes, Hugo Almeida

**Kierownik sceny
/ Stage direction:**
Ana Carvalhosa

**Scenografia i rekwizyty
/ Set and stage objects construction:**
Circolando i Tudo Faço
Américo Castanheira

Video:
João Vladimiro we współpracy
z Ana Carvalhosa

Produkcja/ Production:
Ana Carvalhosa,
Corropio, Lda.

FIGUREN THEATER TÜBINGEN (NIEMCY)

„SALTO.LAMENTO”

figuren theater tübingen jest profesjonalnym niezależnym teatrem, założonym w 1991 roku przez lalkarzy Franka Soehnle i Karin Ersching. Poza tradycyjnymi formami teatru lalkowego wykorzystuje elementy teatru obiektu, dramatu, sztuk pięknych oraz muzyki w nowatorskich rozwiązaniach formalnych. Ich przedstawienia, wykonywane do muzyki na żywo, bazują na niezwykle precyzyjnej, ekspresyjnej animacji. Każdy spektakl jest dla nich odkrywaniem nowego obszaru realizacji. Szczególnie silny wpływ wywarła na ich twórczość muzyka duetu rat'n'x, z którym współpracują od 15 lat.

„salto.lamento” to ironiczna i odkrywczą adaptacją opowiadania A. Czechowa „Skrzypce Rotszylda”. Sztuka zainspirowana została średniowieczną ikonografią tańca śmierci, rytuału pogrzebowego z XIV-wiecznej Europy, która połowę swojej populacji straciła przez Czarną Śmierć.

Frank Soehnle (współzałożyciel figuren theater tübingen w 1991 r.) przyrównuje twórczość tej niemieckiej grupy do „wizualnej poezji”. Opis ten z pewnością pasuje do „salto.lamento”, subtelnej danse macabre prowadzonego między Frankiem, a szeregiem szkieletowatych marionetek różnych rozmiarów. Te ostatnie kryją się przemysłnie wśród scenografii, będącej oryginalną aranżacją podwieszonych tkanin, połączonych kufrów podróżnych i instrumentów, na których żwawo akompaniuje rat'n'x, duet muzyków Johanna Frischa i Stefana Martina. Soehnle jest przewodnikiem po tym eleganckim, kameralnym krajobrazie umarłych, manipulując z mistrzowską lekkością kościstymi, wyblakłymi stworzeniami, będącymi niegdyś ludźmi bądź zwierzętami. W połączeniu z melodią i magią otrzymujemy w efekcie pełne humoru, ale i wywołujące delikatny dreszcz przypomnienie o krótkotrwałości życia.

Ten surrealistyczny kalejdoskop jest pozbawionym słów lekkim tańcem na grobach. Sugestywną medytacją nad przemianami tego, co ulotne. Poetyckim zaklęciem. Interakcje muzyków z postaciami na scenie wielokrotnie wywołują na widowni spontaniczne wybuchy wesołości. Jednak obecność muzyków uśmierza także niepokój, wzbudzany przez wstrząsające momenty. Oczarowana, pozbawiona tchu, zafascynowana publiczność poddaje się niezwykle poetyckiemu przywoływaniu umarłych.

FIGUREN THEATER TÜBINGEN (GERMANY)

„SALTO.LAMENTO”

figuren theater tübingen is a professional free theatre established in 1991 by two puppeteers: Frank Soehnle and Karin Ersching. Besides traditional forms of puppet theatre, they use elements of object theatre, drama, fine arts and music in innovative formal solutions. Their productions, performed with live music, are based on uniquely precise and expressive puppet animation. They consider each performance a discovery of new grounds of realisation. They are particularly influenced by music of the rat'n'x duo, their collaborator from fifteen years.

„salto.lamento” is the ironic and original adaptation of Chekhov's novella „Rothschild's Fiddle”. The production is inspired by medieval iconography of dance macabre, funeral rite practiced in Europe in the fourteen century, when almost half of population died in result of the Black Death.

Frank Soehnle, who co-founded figuren theater tübingen in 1991, likens this German company's productions to “visual poems”. The description certainly fits salto.lamento, a delicate danse macabre between him and a gallery of skeletal puppets of varying sizes. The latter are cleverly concealed about a set that is an artful arrangement of hanging fabric, matching gilded luggage and instruments jauntily played by rat'n'x, the joint name of the musicians Johannes Frisch and Stefan Martin.

Soehnle is the chief attendant in this elegant chamber landscape of the dead, manipulating with a masterfully light touch a range of bony, etiolated creatures formerly human or animal. Sprinkled with melody and magic, the result is a tickling, slightly chilling reminder of the transience of life.

This surreal kaleidoscope is a wordless, weightless dance upon graves. A suggestive meditation on the metamorphosis of the perishable. A poetic spell. The interaction between musicians and figures gave the viewers repeated opportunity for spontaneous comic relief. But also the disturbing effect of the occasional shocking moment was soothed by the calming presence of the two musicians. Spellbound, breathless, fascinated, the audience followed the magnificently poetic conjuring of the dead.

THE STREFA CISZY THEATRE (POLAND)

„SALTO MORTALE”

The Strefa Ciszy Theatre, founded and led by Adam Ziąjski, was established in Poznan in 1993. It specializes in outdoor performances, street actions and happenings, consciously and consequently referring to urban culture. It is one of most important Polish alternative troupes accomplishing open air artistic actions.

„Salto Mortale – a black circus for six grand pianos and twelve actors” is a stirring spectacle inspired by the event which took place at end of the WW2, when Soviet troops plundered a German city of Stettin. Soldiers robbed, among others, hundreds of grand pianos which were intended to be taken to the Soviet Union. The instruments were gathered in a several-kilometer long line along the railway tracks, waiting for transportation. For some unknown reason they were never taken away. Abandoned and forgotten, they were decaying for years, until they disintegrated completely, removing a piece of the city’s memory, old order and culture. Each grand piano embodied individual human tragedy, and all of them, devastated and abandoned, became a symbol of culture profaned by war. „Salto Mortale” is the story of oblivion, the story about condition of contemporary civilization sprouting out of post-war trauma and about history which is - literally and metaphorically - a part of our everyday landscape, often unwanted and painful.

The production was accomplished in cooperation with the Tel Aviv-based Clipa Theatre as an international project within the celebration of the Polish Year in Israel. Currently the work is continued by the Strefa Ciszy Theatre. The annual ranking published in the “Teatr” monthly magazine, SALTO MORTALE was regarded the best performance of alternative theatre for the season 2007/2008

Accomplishment of the production was supported by the Szczecin 2016

a self-government institution coordinating Szczecin’s attempts to the title of the European Capital of Culture 2016.

TEATR STREFA CISZY (POLSKA)

„SALTO MORTALE”

Teatr Strefa Ciszy powstał w 1993 roku w Poznaniu. Założycielem i liderem zespołu jest Adam Ziąjski. Teatr specjalizuje się w spektaklach plenerowych, akcjach ulicznych i happeningach, które w bardzo świadomy i konsekwentny sposób odwołują się do kultury miejskiej. Jest jedną z najważniejszych polskich grup alternatywnych realizujących działania artystyczne w przestrzeniach otwartych.

„Salto Mortale - czarny cyrk na sześć fortepianów i dwunastu aktorów” to poruszające widowisko, zainspirowane niezwykłą historią z końca II Wojny Światowej, kiedy to w niemieckim jeszcze mieście Stettin plądrujące miasto sowieckie wojska zrabowały setki fortepianów, by wywieźć je do Związku Radzieckiego. Zgromadzone instrumenty ciągnęły się kilometrami wzdłuż torów kolejowych w oczekiwaniu na transport. Nigdy ich jednak nie wywieziono. Porzucone i zapomniane, niszczały przez lata, aż wreszcie rozpadły się zupełnie, zabierając ze sobą fragment pamięci miasta, dawny porządek i kulturę. Za każdym z nich stała indywidualna ludzka tragedia, a wszystkie razem, zdewastowane i porzucone, stały się symbolem kultury sprofanowanej przez wojnę. „Salto Mortale” to opowieść o niepamięci, o kondycji współczesnej cywilizacji wyrosłej na powojennej traumie i o historii, która jest dosłownie i w przenośni częścią naszego codziennego krajobrazu, często niechcianą i bolesną.

Spektakl zrealizowany został wspólnie z Clipa Theatre z Tel Avivu jako międzynarodowy projekt w ramach obchodów Roku Polskiego w Izraelu. Obecnie praca kontynuowana jest przez Teatr Strefa Ciszy. W podsumowaniu sezonu teatralnego 2007/2008 opublikowanym w miesięczniku “Teatr” spektakl „Salto Mortale” został uznany za najlepsze przedstawienie teatru alternatywnego.

Realizacja przedstawienia została wsparta przez Szczecin 2016

instytucję samorządową koordynującą starania Szczecina o tytuł Europejskiej Stolicy Kultury 2016.

Scenariusz/ Script:
Teatr Strefa Ciszy

Reżyseria/ Director:
Adam Ziąjski

Współreżyseria / Collaboration:
Idit Herman

Scenografia / Stage design:
Adam Wojda
Piotr Kamiński

Muzyka/ Music:
SOSEN

Kostiumy/ Costumes:
MIXER

Światło/ Lights:
Piotr Kamiński

Współprodukcja / Co-production:

Instytut
Adama Mickiewicza
oraz
Fundacja
Międzynarodowego
Festiwalu Teatralnego
MALTA

TANGO SUMO (FRANCJA)

„EXPEDITION PADDOCK”

Tango Sumo zostało założone w 2002 roku przez Oliviera Germsera. Innowacyjne minimalistyczne rozwiązania scenograficzne, w połączeniu z elementami teatralnymi, cyrkowymi i muzycznymi kształtującymi choreografię, budują charakterystyczny styl taneczny grupy, wymagający od artystów wszechstronnych uzdolnień i umiejętności. Wykorzystując surową energię teatru ulicznego, zespół nieustannie poszukuje sposobów komunikacji z publicznością. Spektakl „Expedition Paddock” to dynamiczna taneczna opowieść o szaleństwie, opresji i chaosie. Poprzez technicznie nieskazitelną choreograficzną ilustrację zespół przemawia do ukrytych w widzu lęków i tęsknoty za bezpieczeństwem i porządkiem, ukazując różnorodność sposobów radzenia sobie ze stanem utraty kontroli, spośród których jednym z najskuteczniejszych jest poczucie humoru.

Żyją w swego rodzaju czwartym wymiarze, poza czasem, poza przestrzenią. Sami siebie zniewalają albo oswobadzają, kierując się własnymi wspomnieniami. Nie są ani wewnątrz, ani na zewnątrz, wydani na pastwę swojego szaleństwa. Skazani na życie w zamkniętej pętli nieusuwalnej przeszłości. „Expedition Paddock” zanurza nas w gorzkiej przeszłości, w niemożliwym do wymazania dziedzictwie ludzkiej historii, której część wszyscy w sobie nosimy.

Choreografia

/ **Choreography:**
Olivier Germser

Tancerze/ Dancers:

Sébastien Braux
Denis Cefelman
Mohamed Faquir
Nicolas Mayet
Stéphane Fesnard

Scenografia

/ **Stage design:**
Eric Jaffrenou
Cédric Antoine

Kostiumy/ Costumes:

Aude Gestin

Współprodukcja

/ **Co-production:**
Le Fourneau
Brest

TANGO SUMO (FRANCE)

„EXPEDITION PADDOCK”

Tango Sumo was founded in 2002 by Olivier Germser. Innovative, minimalistic stage-design devices combined with elements of theatre, circus and music shaping choreography, create a characteristic dancing style of the group, demanding versatile skills and talents of the artists. Using raw energy of street theatre, the team constantly seeks new means of communication with the audience. Their performance titled “Expedition Paddock” is a dynamic dancing story of madness, oppression and chaos. By means of technically flawless choreographic illustration, the team speaks to the hidden fears of spectators and their longings for safety and order, presenting diverse ways of dealing with the state of lost control, considering a sense of humor as one of most efficient among them.

They live in a sort of fourth dimension, beyond time, beyond space. They subjugate or liberate themselves, directed by their own memories. They are neither inside nor outside, left as a prey of their own madness. Sentenced for living in a loop of irremovable past. „Expedition Paddock” immerses us in a bitter past, within the impossible-to-erase heritage of human history, carried in part by all of us inside.

Jarno „Stakula” Sarkula
saksofon sopraninowy
sopranowy, altowy, tenorowy,
basowy, klarnet, klarnet
kontrabasowy, Eb Tubax
, duduk, shehnai i ney/
sopranino, soprano, alto &
tenor saxes, soprano, bass
& contrabass clarinets, Eb
Tubax (special contrabass
saxophone built by Benedikt
Epplesheim) & various
ethnic woodwinds, such as
duduk, shehnai and ney.

Erno Haukkala
puzon, tuba/ trombone,
brass

Miikka Huttunen
organy, fortepian,
inne instrumenty klawiszowe
/organy, grand piano, other
keyboard instruments

Tuukka Helminen
wiolonczela/ cello

Marko Manninen
wiolonczela/ cello

Teemu Hänninen
bębenki słuchaczy
i członków zespołu,
patelnie wok, i inne
- najchętniej metalowe
- obiekty perkusyjne
/ eardrums of listeners
and other members of the
band, wok frying pans, and
other – preferably metal –
percussion objects.

ALAMAAILMAN VASARAT (FINLANDIA)

Alamaailman Vasarat („Młoty Podziemia”) są niespotykanym fenomenem nie tylko w rodzimej Finlandii, ale i na całym świecie. Słuchacze dorobili się wielu siwych włosów próbując zaklasyfikować ich unikalną muzykę instrumentalną; w recenzjach i artykułach w sieci roi się od dziwacznych określeń w stylu „etniczny punk dęty”. Sami muzycy żartobliwie określają swą twórczość jako „kebab-kosher-jazz-film-traffic-punk-music”. Na swojej stronie porównują także swoje brzmienie do *biednego, chińskiego imigranta, który wyjechał za chlebem do Kalkuty i uświadamia sobie, że pogłoski o tej ziemi obiecają całą prawdę. Teraz utknął w ruchu ulicznym pomiędzy milionami rikszy*. Lider zespołu z kolei nazywa ją *dziwną kombinacją etnicznej muzyki fikcyjnego świata z elementami heavy metalu, jazzu i muzyki klezmerskiej*. „Młoci” upatrują swoich muzycznych korzeni w fikcyjnej krainie zwanej Vasaraasia (Młotoazja), której nazwa stanowi także tytuł ich gorąco przyjętego albumu z 2000 r. Sama nazwa grupy powstała zaś w czasach, gdy Jarno Sarkula i Marko Manninen jako bezrobotni zarabiali w podziemiach helsińskiego metra, grając na flecie i wiolonczeli średniowieczny folk. W 2000 r. ich debiutancki album „Vasaraasia” zajął siódmą pozycję na World Music Chart Europe Top-20. W 2005 r. album „Kinaporin Kalifaatti” został nagrodzony prestiżową nagrodą TEOSTO, przyznawaną przez Stowarzyszenie Praw Autorskich Fińskich Kompozytorów. Vasaraci zajmują się także muzyką filmową; ich utwory do animowanego filmu „Elukka” Tatu Pohjavirta nagrodzone zostały jako najlepsza muzyka filmowa podczas francuskiego festiwalu Premier Plans w 2006. Muzyka grupy była także wielokrotnie wykorzystywana w sztukach teatralnych.

www.vasarat.com

ALAMAAILMAN VASARAT (FINLAND)

Alamaailman Vasarat („The Hammers of the Underworld”) is an unusual phenomenon not only in their home country Finland, but around the globe in general. Listeners have had plenty of grey hairs trying to categorize this unique instrumental music; you’ll probably see some weird quotes like “ethnic brass punk” while reading reviews or surfing the web on the subject. The musicians of Alamaailman Vasarat refer to their style as being “kebab-kosher-jazz-film-traffic-punk-music”. On their web page they compare their sound to *a poor Chinese immigrant who moved to Calcutta for a better life, but finds all the rumours he heard about the graceland to be something else than true. Now he’s stuck in a traffic jam in between a million rickshas*. The leader of the band calls it *weird combination of fictional world music and some heavy metal, jazz and klezmer elements*. „The Hammers” themselves consider having their musical roots somewhere in a fictional continent called Vasaraasia (“Hammer-Asia”) which is also the title of their highly praised debut album released September 2000. The name of the band was created when the bassist Jarno Sarkula and the drummer Marko Manninen were playing “sort of medievalish folk” on the flute and the cello in the subway during their unemployment days. In 2000, the debut album “Vasaraasia” entered the World Music Chart Europe Top-20 at the seventh position. In 2005 an album “Kinaporin Kalifaatti” was awarded with a highly sought-after Teosto Prize from the Finnish Composers’ Copyright Society. Alamaailman Vasarat have also done film music; most recently for an animated movie „Elukka” which was awarded for best music score at French film festival Premier Plans 2006. The band’s music has also been used in numerous theatre plays during the years.

RASSEGNA (FRANCE)

„BENDITA MADRE”

Rassegna (*a gathering* in the Sardinian language) is formed of singers and musicians gathered around Bruno Allary. They come from various parts of the Mediterranean coast – Corsica, Naples, Algeria, France, Spain, and Macedonia – and by exchange and mutual inspiration try to make a synthesis of various musical currents and traditions defining their common Mediterranean cultural identity. Rassegna is a team of strong artistic personalities, individuals, yet at the same time strongly rooted in their own traditions. The group’s activities are focused on folk music pieces.

The starting point is collecting materials, thus an attempt to protect memory. Songs endangered by oblivion and disappearance are specified in that way. Then the process of adaptation and orchestration comes, followed by popularization of elements of heritage to broad audience and making them ethnological ‘stage-documents’. The songs are revived in fresh listening, in contact with new audience.

„Bendita Madre” is a set of songs collected in 2003 during their Christmas tour. The production, usually presented without amplification in churches and chapels, consists of folk pieces devoted to Virgin Mary. “Bendita Madre” is a peculiar homage to mothering and womanhood.

www.compagnierassegna.com

RASSEGNA (FRANCJA)

„BENDITA MADRE”

Rassegna (w języku sardyńskim: *zgrupowanie*) to skupienie wokół Bruno Allary’ego pieśniarzy i muzyki, pochodzący z wybrzeży śródziemnomorskich: z Korsyki, Neapolu, Algierii, Francji, Hiszpanii i Macedonii, którzy poprzez wymianę i wzajemną inspirację próbują dokonać syntezy różnych kierunków i tradycji muzycznych określających ich wspólną, śródziemnomorską tożsamość kulturową. Działania zespołu, będącego zbiorem silnych artystycznych osobowości, indywidualnych, ale i mocno zakorzenionych we własnych tradycjach, skoncentrowały się wokół utworów muzyki ludowej.

Punktem wyjścia jest gromadzenie materiału, a więc próba ocalenia pamięci. Pieśni zagrożone popadnięciem w stan zapomnienia, a zatem - zniknięciem, są w ten sposób wyszczególnione. Następnie ma miejsce proces adaptacji i orkiestracji, aby w końcu udostępnić szerokiej publiczności elementy dziedzictwa, stając się scenicznym dokumentem etnologicznym. Odzyskują one życie w świeżym odsłuchaniu, w spotkaniu z nową publicznością.

„Bendita Madre” to zbiór pieśni zebrany w 2003 r. podczas bożonarodzeniowego tournée. W repertuarze tym, zwykle prezentowanym akustycznie w kościołach i kaplicach, zgromadzone zostały ludowe utwory poświęcone Maryi. Jest to swoisty muzyczny hołd składany macierzyństwu i kobiecości.

Carine Lotta:
pieśniarka sycylijska
Sicilian singer

Carmin Belgodere:
pieśniarz korsykański
Corsican singer

Georges Mas:
pieśniarz bałkański/ klarnet
Balkan singer / clarinet

Fouad Didi:
pieśniarz arabsko-andaluzyjski
skrzypce, lutnia
Arab-Andalusian singer
/ fiddle, lute

Bruno Allary:
kierownik artystyczny
gitara
artistic director / guitar

Mateusz Czarnowski

akordeon i wokal
/accordion and vocal

Paweł Ringwelski

klarnet/ clarinet

Piotr Ringwelski

trąbka/ trumpet

Piotr Bruski

instrumenty perkusyjne
/ percussions

Michał Czarnowski

skrzypce, mandolina
tamburyn/ fiddle, mandolin,
tambourine

Artur Pacak

kontrabas/ contrabass

BUBLICZKI CASHUBIAN KLEZMER BAND (SZCZECIN)

Zespół powstał w lipcu 2007 roku w Brusach na Kaszubach, na bazie składu osobowego Kaszubskiego Zespołu Folklorystycznego „Krebane”. Założycielem i pomysłodawcą powstania grupy jest Mateusz Czarnowski, który pod wpływem doświadczeń i praktyki z muzykami ludowymi z całego świata, namówił przyjaciół z kapeli „Krebane” do wspólnego grania. I tak powstała grupa sześciu osób o różnych muzycznych charakterach, ale jednej kaszubskiej tożsamości. Wbrew nazwie nie jest to klasyczny zespół klezmerski. Unikalność ich muzyki opiera się na ubraniu polskiego i kaszubskiego folkloru we wschodnią stylistykę. Efektem jest fuzja bałkańskiej, cygańskiej i żydowskiej energii oraz kaszubskich treści.

Zespół ma w swoim dorobku liczne nagrody, m.in. zwycięstwo w VIII Ogólnopolskim Festiwalu Muzyki Górskiej i Folkowej w Zakopanem w 2009, zdobył też I Nagrodę oraz Nagrodę Publiczności „Burza Braw” w konkursie XII Festiwalu Folkowego Polskiego Radia „Nowa Tradycja” w 2009 r. (za „doskonały sposób opanowania gry na instrumentach, spontaniczność i muzykalność”) oraz nagrodę redakcyjną przyznaną przez miesięcznik „Pomerania” - Skrę Ormuzdową 2009. W styczniu 2010 r. nakładem firmy Folkers ukazała się debiutancka płyta „Opaa!”, wydana już pod skróconą nazwą Publiczki.

BUBLICZKI CASHUBIAN KLEZMER BAND (SZCZECIN)

The band was founded in July 2007 in Brusy, Kashubia, by musicians of the Kashubian Folk Group “Krebane”. The founder and initiator of the band is Mateusz Czarnowski, who after experiences and practice with folk musicians from all over the world, convinced his friends from the „Krebane” band to play together. The group consists of six people of various musical characters yet one Kashubian identity. Despite its name, it is not a classic klezmer band. What makes them unique is their blend of Polish and Kashubian folklore with Eastern style, resulting in fusion of Balkan, Gypsy, and Jewish energy with Kashubian contents.

The band was prized with numerous awards, among other, winning the Eight All-Polish Festival of Highland and Folk Music in Zakopane in 2009, the First Prize and the „Storm of Applause” Audience Award of the Twelfth “New Tradition” Polish Radio Folk Festival in 2009 (for „perfect mastering of playing the instruments, spontaneity and musicality”) and the “Ohrmazd’s Spark”, an award of the editors of “Pomerania” monthly magazine in 2009. In January 2010 the Folkers company issued their debut album „Opaa!”, under a shortened name Publiczki.

PODRÓŻ PRZEZ WEIZACKER

WYSTAWA

Poszukiwanie śladów zapomnianych kultur to wędrówka w nieznaną. Odkrywanie ukrytych warstw barwnej przeszłości, wydobywanie z niepamięci zapisanych dawno zdarzeń i obrazów pozwala inaczej spojrzeć na otaczającą nas dziś rzeczywistość i na nowo określić własną tożsamość.

Wystawa „Podróż przez Weizacker” to swoista wędrówka śladami oryginalnej i jeszcze mało znanej kultury, stroju i życia mieszkańców regionu Weizacker (przedwojenna ziemia pyrzycka, dolina rzeki Płoni, aż po jezioro Miedwie). Prezentuje zdjęcia i ilustracje z niemieckich i polskich zasobów historycznych. Stanowi tym samym okazję do odkrywania złożonej tożsamości Pomorza Zachodniego i stawiania pytań o jego wcześniejszych gospodarzy i nakładanie się warstw kulturowych niemieckiej i polskiej. Wystawa przygotowana jest przez Stowarzyszenie Spichlerz Sztuki we współpracy z Biblioteką Pyrzycką.

JOURNEY THROUGH WEIZACKER

EXHIBITION

Seeking the traces of forgotten cultures is a journey to the unknown. Discovering hidden layers of vivid past, excavation of events and images recorded long time ago helps us to see the today's reality in different way and redefine our own identity.

The exhibition titled “Journey through Weizacker” is a peculiar excursion along the paths of the unique and still virtually unknown culture, garment and life of habitants of Weizacker region (the pre-war Pyrzyce County, the Płonia river valley, to the Miedwie Lake). It presents photos and pictures from German and Polish historical resources. It provides opportunity to discover the complex identity of Western Pomerania and to ask questions about their former habitants, and overlapping layers of German and Polish culture. The exhibition is prepared by the Stowarzyszenie Spichlerz Sztuki (The Granary of Art Association) in collaboration with the Pyrzyce Library.

WOLONTARIUSZ ALTERNATYWNY

Projekt dobiegł końca. Dziesięć miesięcy, podczas których mogłem dorosnąć i zdobyć cenną wiedzę na temat teatru dzięki ludziom, których poznałem na drodze - ludziom, którym będę zawsze wdzięczny i dla których w mojej pamięci zawsze będzie miejsce. Mam nadzieję, że to doświadczenie pomoże mi w realizacji moich przyszłych projektów teatralnych w Hiszpanii.

Gonzalo Azcona Castrejon

ALTERNATIVE VOLUNTEER

The project has come to an end. Nine months during which I have been able to grow and gain a valuable knowledge of theater thanks to the people I have met on the way, people to whom I will be forever grateful and for whom there will always be a place in my memory. I hope this experience will help me to carry out my future theatrical projects in Spain.

Gonzalo Azcona Castrejon

Projekt realizowany przy wsparciu finansowym Komisji Europejskiej

Organizator:

Mecenat i Patronat Honorowy:

Sponsorzy:

Partnerzy i Przyjaciele:

Patronat Medialny:

PROGRAM FESTIWALU

30 czerwca (środa)

17:00	Teatr Strefa Ciszy (Poznań) „Fortepiany” – performance uliczny	
20:00	„Podróż przez Weizacker” - wernisaż wystawy	Piwnica Kany

1 lipca (czwartek)

19:00	Rassegna (Francja) - koncert	kościół św. Piotra i Pawła
20:30	Teatr Tango Sumo (Francja) „Expedition Paddock”	boisko Zespołu Szkół Sportowych ul. Małopolska 22
22:00	Teatr Circolando (Portugalia) „Charanga”	Nabrzeże Starówka
23:00	Teatr Strefa Ciszy (Poznań) „Salto Mortale”	Nabrzeże Starówka

2 lipca (piątek)

19:00	Renana Raz / Ofer Amram (Izrael) „Ov”	Teatr Lalek Pleciuga
20:30	Publiczki Cashubian Klezmer Band (Szczecin) koncert	Mały Dziedziniec Zamku
22:00	Teatr Derevo (Rosja) „The Fight Of The Harlekin With His Own Shadow In Search Of The Barrel of Wine And The Eternal Life”	Duży Dziedziniec Zamku
23:30	Teatr Circolando (Portugalia) „Charanga”	Nabrzeże Starówka

3 lipca (sobota)

19:00	figuren theater tübingen (Niemcy) „salto.lamento”	Teatr Lalek Pleciuga
20:30	Mawawil (Egipt) - koncert	Mały Dziedziniec Zamku
22:00	Teatr Licedei (Rosja) „Semianuki”	Duży Dziedziniec Zamku
00:00	Alamaailman Vasarat (Finlandia) - koncert	Mały Dziedziniec Zamku

